

РЕШЕНИЕ

№ 942

гр. София, 17.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 20.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **7247** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от АПК.

Образувано е по жалба на М. А. П., ЕГН: [ЕГН], чрез процесуален представител адв. Ц. Т., против Решение № 2-1301/10.05.2018г. издадено от Комисия за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на БНА /КРДОПБГДСРСБНА/, с което е обявена принадлежността на жалбоподателя към органите по чл.1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразността на оспореното решение, като постановено в нарушение на административнопроизводствените правила и противоречащо на материалния закон. В съдебно заседание жалбата изцяло се поддържа, като по същество се оспорва качеството на лицето като секретен сътрудник /агент-доверено лице/, с твърдения за неистинност на приложените по административната преписка документи и липсата на осъществявана от него дейност в посоченото качество. Иска се от съда да отмени като незаконосъобразно оспореното решение. Претендират се съдебно-деловодни разности.

Ответникът - Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (Комисията), чрез процесуалния си представител – юрк. Мутафчийска, заявява становище за неоснователност на жалбата. Развиват се подробни съображения в тази насока в становище по жалбата. Заявява, че са налице писмени доказателства по смисъла на специалния закон, обосноваващи

постановяването на оспорения акт, същия отговаря по форма и съдържание, на изискванията на закона, поради което и като правилен и законосъобразен, моли съда да го остави в сила. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Софийска градска прокуратура-редовно уведомена, не изпраща представител, не дава становище.

От представената административна преписка и доказателствата приети в хода на съдебното производство по делото, се установява следното от фактическа страна: Административното производство е образувано във връзка с проверка за принадлежност на жалбоподателя, на основание §18 от ПЗР към ЗИД на Закона за защита на класифицираната информация /ЗЗКИ/ (обн. ДВ, бр.71/ 13.09.2016г.), във връзка с чл. 27 от ЗДРОПБГДСРСБНА.

Установява се от приложената в цялост административна преписка, че Комисията е била надлежно сезирана с искане по §18 от ПЗР на ЗИД на ЗЗКИ с Писмо от Директора на Териториална дирекция „Национална сигурност"- В. , вх. № 6164/14.06.2017 г. Приложено е писмено съгласие по чл. 27, ал. 2, изр. второ от ЗДРОПБГДСРСБНА от жалбоподателя М. П., предвид което Комисията е извършила предварителна проверка в кръга на правомощията си.

За резултата от проверката Комисията е уведомила органа по проучването, както и ДКСИ и жалбоподателя, в съответствие с изричното изискване на §18, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗЗКИ, видно от приложените по административната преписка уведомителни писма. В изпълнение на чл.27 от ЗДРОПБГДСРСБНА, в конкретната хипотеза, за органите по чл.1 от закона, е постановено обжалваното Решение № 2-1301/10.05.2018г., с което е установена принадлежност на жалбоподателя, не е публично оповестявано.

С оспореното Решение № 2-1301/10.05.2018г.на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, на трето неномерирано в решението място, е обявена принадлежността на М. А. П. към органите по чл. 1 от ЗДРОПБГДСРСБНА.

Решението е взето на редовно заседание на Комисията, надлежно обективизирано в Протокол 17 от 10.05.2018 г. /препис по делото/, проведено при спазване на кворума за провеждане на заседанието и вземане на валидни решения с 5 гласа „За“, по т.3 от Дневния ред, за установяване на принадлежност на лица по чл.27, ал.1, т.5 от ЗДРОПБГДСРСБНА. Решението по т.3 от Протокола, съдържа законоустановените реквизити по чл. 29, ал.2, т.2, за качеството на „доверено лице. агент“, попадащо в обхвата на категорията по специалния закон „секретен сътрудник“, във вр. чл. 29, ал.3 от ЗДРОПБГДСРСБНА. В протокола оспореното решение са изброени представените по проверката, въз основа на които е взето решението документи, същите представени с административната преписка и приети по делото /л. 18-43 от присъединено адм.д. № 5831/2018г. на АССГ/: „вербувал служител о.р. С., вербуван 1987г.; кап. К. М. М.; служби, в които е осъществявано качеството-ДС, ВКР; Качество, в което е осъществявано сътрудничеството „Доверено лице. Агент“, с псевдоним „С.“; Изброени са документи въз основа на които е установена принадлежността: документи от ръководил го щатен служител, регистрационна бланка /л. 36 от присъединено адм. д. № 5831/2018г. на АССГ/, съдържащи се в лично дело IA-753; картон образец 1 /л. 37-43 от присъединено адм. д. № 5831/2018г. на АССГ/. Документите за ръководил го щатен служител, приложени по

административната преписка /л. 22-36 от присъединено адм. д. № 5831/2018г. на АССГ/ са: Рапорт-устно съобщение от 20.03.1990 от кап. М.; Рапорт-устно съобщение от 21.02.1990 от кап. М.; Рапорт-устно съобщение от 24.08.1990 от кап. М.; Рапорт-устно съобщение от 20.09.1990 от кап. М.; Рапорт-устно съобщение от 04.02.1991г. от кап. М.; Предложение за вербовка от 20.02.1991г.; Рапорт относно вербовка от 15.03.1991г.

Жалбоподателят в хода на съдебното производство е оспорил описаните по горе документи, по административната преписка, с твърдения за тяхната неистинност, като твърди, че същите не са автентични, както и неверни в своето съдържание. Излага съображения за неправилни удостоверявания на печати и поделения, които са закрити към момента на издаване на документите, като оспорва по същество съществуването на посочения адресат и адресант в документите. Във връзка с носената доказателствена тежест от жалбоподателя, при оспорването на официални удостоверителни документи по смисъла на специалния закон ЗДРДОПБГДСРСБНА, указана от съда, от Министерство на отбраната е представен отговор /л. 100-101 от приобщеното адм.д. № адм.д. № 5831/2018г. на АССГ/, удостоверяващо липсата на данни и информация, относно извършвана агентурно-оперативна работа от „Военно контраразузнаване“-ГЩ, както и данни за периода м.01-м.04.1991г. за проучване на М. А. П., „за работа“ в МО-РУ-ГЩ. Отговорът на МО, е ирелевантен за предмета на доказване в настоящото производство, доколкото „секретният сътрудник“, по закон е нещатен служител, поради което и наличието или липсата на проучване за назначаването му на щат, е неотносимо. Съдът намира, че с представеното от третото лице Министерство на отбраната, отговори в посоченото писмо, по същество, не се оборва доказателствената сила на приложените по административната преписка документи, оспорени от лицето. Същевременно в хода на съдебното производство от страна на ответника са представени документи, от които се установява, че лицето К. М. М., посочен в административната преписка за „вербувал служител“, за относимия период е заемал щатна длъжност в ДС и МВР /л. 30-31 от делото/; представени са докладна записка, предложение и указания /л. 32-44 от делото/, удостоверяващи частично или пълно унищожаване на работни досиета на секретни сътрудници, както и предаването на част от документите, в т.ч. „регистрационна бланка, рапорт от вербовка, декларация за сътрудничество, предложение за изключване“ /л.40-41 от делото/, в отдел трети-ДС, отделения „Оперативен отчет и архив“. Установява се от приложения заверен препис от извлечение на архивен регистър, том I, за секретните сътрудници от № 1 до № 2233/от 21.05.1998г., подпис и печат на МО, поделение 46220/, регистрация под № 573, с архивен номер на личното досие IA-753, секретен сътрудник с псевдоним „С.“, както и валидното предаване с Приемо-предавателен протокол 31от МО на КРДОПБГДСРСБНА, рег. № СС-2527/24.03.2008г., на картони по досиета на бившата Държавна сигурност, след които под № 540, е удостоверено предаването на картон обр.1 по архивен номер IA-753, по отношение на агент с псевдоним „С.“ / л. 32-56 от делото/.

Въз основа на установените по делото факти, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е в срока по чл.149, ал.1 от АПК, депозирана е от надлежно легитимирана страна, с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на контрол за законосъобразност акт, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че при постановяване на

решението са допуснати нарушения на административнопроцедурните правила, като оспореният акт не съдържа всички реквизити, установени в чл. 29, ал.1 и не се установява принадлежност, поради липсата на необходимите за това доказателства по смисъла на чл.25, ал.1 т. 1 от ЗДРОПБГДСРСБНА, поради което административният акт е незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен. Това е така, защото по делото безспорно се установява, от приложената административна преписка, че оспореното решение е взето от легитимен орган, по смисъла на чл.4-5 и при спазване на изискванията на чл.8, ал.1-3 от ЗДРОПБГДСРСБНА, въз основа на писмено искане и проверка, на основание §18 от ПЗР към ЗИД на Закона за защита на класифицираната информация /ЗЗКИ/ (обн. ДВ, бр.71/ 13.09.2016г.), във връзка с чл. 27 от ЗДРОПБГДСРСБНА.

Решенията на Комисията са волеизявления, с които се констатира вече възникнали права или задължения, поради което те са декларативни административни актове (чл. 21, ал. 2 АПК).

Оспореният административен акт е издаден от орган, притежаващ материална и териториална компетентност, при спазване на изискванията за неговата форма, в т.ч. и на протокола към решението, при наличие на кворум и с мнозинството, определено по закон, като не се констатира нарушение на административнопроизводствените правила обосноваващи отмяната му на това основание.

По същество спора, се отнася до материалната законосъобразност на акта, във връзка с основателността на същия, по отношение спазването на нормата на чл.25, ал.3 от ЗДРОПБГДСРСБНА, а именно наличието на изискуемите документи, въз основа на които Комисията, обявява принадлежност.

Посочените в Решение № 2-1301/10.05.2018г. издадено от Комисия за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на БНА, архивни документи по Протокол 17 от 10.05.2018 г., въз основа на които е установена принадлежността на оспорвания към ДС в качеството му на „секретен сътрудник“-,„доверено лице. агент“, описани във фактическата част на настоящия съдебен акт, са официални удостоверителни документи, отговарящи на дефиницията за документ, въведена в §1, т. 1 от ДР на закона и са от обхвата на алтернативно посочените в чл. 25, т. 3 ЗДРОПБГДСРСБНА. Съгласно § 1., т.1 от закона, "Документ" е всяка записана информация, независимо от материалния и носител, включително информацията в автоматизирани и комплексни информационни системи и бази данни. Обявяването на принадлежност на български граждани, заемачи публични длъжности или извършващи публични дейности, към съответните органи и служби се извършва при условията и по реда на Глава Трета, чл. 25 и сл. от ЗДРОПБГДСРСБНА. В закона е разписан редът за установяване и обявяване на принадлежност към ДС и разузнавателните служби на БНА. Посочени са документите, въз основа на които се установява принадлежността към тези органи на секретен сътрудник. Следователно законът въвежда специален процесуален ред за издаване на решение, относно принадлежността към органите на ДС. В чл. 29, ал. 2 е посочено какво следва да съдържа решението на Комисията. За „секретен сътрудник“ /към които принадлежат „довереното лице“ и „агент“, съгласно ДР, § 1., т.4 от ЗДРОПБГДСРСБНА/, съгласно чл. 29, ал. 2, т. 2, в решението следва да се посочи: трите имена на лицето по документ за самоличност; дата и място на раждане; трите имена на вербувания и ръководил го щатен или нещатен служител; структурата или структурите, в които е

осъществявано сътрудничеството; качеството, в което е осъществявано сътрудничеството; използваните псевдоними и документи, въз основа на които е установена принадлежността към органите по чл. 1; кога е снето от действащия оперативен отчет; както и публичната длъжност или публичната дейност, която е заемало или извършвало, или заема или извършва по време на проверката. Всички тези елементи на решението се съдържат в оспорвания административен акт. При наличие на законовата регламентация по чл. 29, ал. 2, т. 2, излагането на мотиви в решението е строго лимитирано. Мотивите на решението следва да съдържат посочения минимум в чл. 29, ал. 2, т. 2. Това е така, тъй като Законът регулира обявяването на принадлежността на българските граждани към органите по ал. 1. В Закона не е разписан ред, в който да се дава оценка морална, негативна или позитивна на евентуално извършвана в миналото дейност от специалната комисия. Законът в тази му част възлага на комисията оповестителни, а не аналитични и оценъчни функции. Единствено Комисията трябва да обяви установената принадлежност по реда на Закона, въз основа на документите, изброени в чл. 25 от същия. Съгласно § 1, т. 1 от ДР на Закона, документ е всяка записана информация, независимо от материалния ѝ носител, вкл. информацията в автоматизирани и комплексни информационни системи и база данни. Точно въз основа на такива документи, по смисъла на специалния закон, е взето оспореното в настоящото производство решение. Комисията следва само да установи налице ли са документи по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на Закона и съдържат ли се в тези документи данни за проверяваното лице и съответно да ги обяви. ЗДРДОПБГДСРСБНА придава на абсолютно всички документи по смисъла на § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на закона качеството на документи, които са годно доказателствено средство за установяване на принадлежност и на които придава еднаква доказателствена сила. Съгласно закона принадлежност към посочените органи може да се установява с всякакви по вид документи от архивите им при осигуряване на гаранции за правата на засегнатите лица. Правомощието на КРДОПБГДСРСБНА по чл.4 от ЗДРДОПБГДСРСБНА е ограничено само до установяване, т.е. констатиране на принадлежността на лицата към органите по чл.1 от Закона. С Решение №4 от 26.03.2012г. по к.д. №14/2011г. на КС е констатирано, че законодателят не изисква кумулативно наличието на определени по брой или вид документи, за да се установи принадлежност на лице към органите по чл. 1 от Закона. Обратно, той придава на абсолютно всички документи по смисъла на § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на Закона качеството на документи, които са годно доказателствено средство за установяване на принадлежност и на които придава еднаква доказателствена сила, т.е принадлежност към органите по чл. 1 от Закона може да бъде установявана както въз основа на документи, които изхождат от сътрудника, така също и въз основа на документи, които не изхождат от него и не съдържат подписа му. Въз основа на изложеното и установените факти в настоящото производство, съдът прави извод, че материалната доказателствена сила, дадена от специалния закон, с която се ползват доказателствата, въз основа на които е издадено оспореното Решение № 2-1301/10.05.2018г. на КРДОПБГДСРСБНА, не е оборена в настоящото производство, с оглед доказателствената тежест, която носи жалбоподателя, поради което и не се констатира материална незаконосъобразност на акта, доколкото специалният закон не въвежда

изискването за кумулативно наличие на документите, изброени в чл. 25 от Закона. Изброяването е алтернативно, като не е изрично въведено установяването на авторството на документите, които се отнасят до секретния сътрудник. С оглед спецификата на дейностите и историческия период, в който са извършвани, законодателят е предвидил възможност, за констатиране на принадлежност, въз основа на декларативни документи, като определянето на хартиен или друг носител на информация, като „документ“ по смисъла на специалния закон, не е ограничено от смисъла и значението, което документът има като доказателствена сила, по смисъла на общите процесуални закони, а именно ГПК и АПК. Изброените в решението архивни документи в достатъчна степен установяват, съгласно изискванията на ЗДРДОПБГДСРСБНА, принадлежност на М. А. П. към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. Липсва законово задължение на Комисията да изследва дали има провеждане на реална (активна) агентурна дейност на лицето; дали същото е вписано в картотеката и в регистрационните дневници без негово съгласие; дали лицето е реализирало дейност. С оглед на посоченото, релевантно в случая е само дали има достатъчно документи, по смисъла на закона, удостоверяващи принадлежност или не. Възраженията на оспорващия по повод анализ на истинността, съдържанието и същността на тази принадлежност съотнесено към него, няма отношение по законосъобразността на оспореното решение. Нито административният орган, нито съдът е длъжен да изследва какво е било съдържанието на дейностите, за които са съставени тези документи, нито да се анализира самата дейност, както и предавани и подписвани ли са сведения в действителност, изходящи от лицето. Ирелевантно в случая е обстоятелството дали и каква е била дейността с органите по чл.1 от Закона. В процесното административно производство органът упражнява правомощията си при условията на обвързана компетентност, т.е. без възможност за избор и свободна преценка между два и повече нормативно допустими правни резултата. След като са налице предпоставките на ЗДРДОПБГДСРСБНА по отношение на проверяваното лице, то за комисията не съществува друга възможност, освен да обяви принадлежността му към ДС, като доказателствата за това, което в случая е и сторила.

Въз основа на изложеното, съдът прави извод, че Решение № 2-1301/10.05.2018г. издадено от Комисия за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на БНА /КРДОПБГДСРСБНА/, с което е обявена принадлежността на жалбоподателя към органите по чл.1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, е издадено от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и е материално законосъобразно и в съответствие с целта на закона, поради което и не се констатира основания за неговата отмяна като незаконно. Жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на делото и направеното от процесуалния представител на административния орган искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение същото като допустимо и основателно следва да бъде уважено и да бъде осъден жалбоподателят да заплати на Комисията сумата

от 100 лева на основание чл. 143, ал.4 от АПК и чл. 78, ал.8 от ГПК, във връзка с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ Жалбата на М. А. П., ЕГН: [ЕГН],, чрез процесуален представител адв. Ц. Т., *против Решение № 2-1301/10.05.2018г.* издадено от Комисия за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на БНА /КРДОПБГДСРСБНА/, с което е обявена принадлежността на жалбоподателя към органите по чл.1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, *като неоснователна.*

ОСЪЖДА М. А. П., ЕГН: [ЕГН], от [населено място], ***да заплати*** на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия **сумата от 100** (сто) лева - юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: